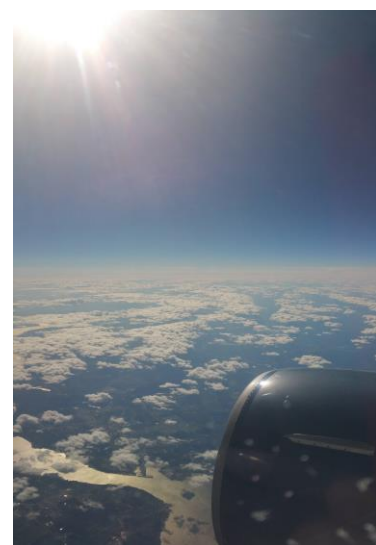

New York a první den v rodině

Můj americký rok začal 8. srpna ve 4 hodiny ráno odjezdem do Prahy na letiště Václava Havla. Před sebou jsem měl 15 hodin na cestě, z toho 10 v letadle, a to ani cestu autem do Prahy nepočítám. V Praze jsem po odbavení zavazadel a úspěšném průchodu prohlídkou nasedl do letadla společnosti KLM do Amsterdamu. Seděl jsem vedle paní, která si celou cestu luštila křížovky a stěžovala si na křik dětí v letadle. Byly tam dvě... To to ale pěkně začíná, že? 😊 Po hodině a půl letu bylo konečně po všem a díky téměř až zázračnému úspěchu maminek při utišování svých ratolestí se nakonec jedinou obětí letu stala knížka, kterou jsem během něj přečetl.

V Amsterdamu (ze kterého když letíte, tak máte 87% šanci, že skončíte na místě s hezčím počasím) už to ale tak veselé nebylo. Čekalo mě 5 hodin strávených na letišti a jelikož jsem se díky své povaze „pilně“ připravil na to, co mě čeká, neměl jsem ponětí, co tam mám dělat. Po hodině procházení letiště jsem se v půl dvanácté rozhodl obšťastnit svou přítomností místní Burger King (neberte to jako reklamu, jednoduše byl první po ruce). Po vydatném obědě jsem se konečně odhodlal projít pasovou kontrolou a pokročil do předodletové zóny. Tam jsem pro změnu navštívil McDonald a po lehkém infarktu z kulturního šoku, že v Amsterdamu dávají milkshake do kelímků od Coca-Coly, jsem zasedl ke stolům se zásuvkami, kde jsem strávil následující dvě hodiny. Asi hodinu a půl před odletem jsem zašel do stánku společnosti Delta Airlines, se kterou jsem letěl z Amsterdamu na nejstarší letiště na území USA, a to do Newarku. Po kontrole dokladů jsem šel rovnou k letadlu a mohlo se vyrazit.

Let Amsterdam -Newark trvá něco kolem osmi hodin, což je šílené, ale díky celé poslední sérii Teorie velkého třesku ke zhlédnutí na palubě letadla a občasným pokecům s budoucí studentkou ekonomie z Dánska Signe se dal let v klidu přežít. V letadle máte navíc neomezenou nabídku nápojů, ke které dostanete v průběhu letu několik jídel a dokonce i zmrzlinu.

Kolem osmnácté hodiny místního času (tedy asi kolem půlnoci u nás) jsme konečně přistáli v Newarku, druhém největším z New Yorkských letišť (větší je JFK, menší La Guardia) paradoxně ležícím ve státě New Jersey. Po vystání asi dvacetiminutové fronty mě čekala imigrační kontrola na letišti. Pokud se někdo z vás rozhodne cestovat do USA, rozhodně se kontroly nebojte. Ačkoliv kolem panuje napjatá atmosféra, jedná se o rutinní záležitost. Po vyfocení, sejmutí otisků prstů a kontrole dokladů mě (nakonec i celkem rychle, v porovnání s dobou strávenou ve frontě) pustili do Států. Tam na mě teprve čekal ten pravý šok, nemohl jsem totiž najít svůj kufr. Po asi třetí obchůzce haly jsem ho našel odložený u stěny a tak jsem mohl pokračovat. U východu z letiště na mě čekali zástupci z CIEE (americké agentury zprostředkovávající můj pobyt v USA) se skupinkou Italek a Němek, které přiletěly chvíli přede mnou. Naložili nás do minivanu a společně se zavazadly nás odvezli na hotel. Tam jsem dostal visačku se jménem, kontaktními údaji a barvou týmu, který bude důležitý další den, tričko a večeri, při které jsem zpochybňoval svůj výběr jídla v letadle, protože dvoje identické těstoviny jsem během jednoho dne opravdu mít nemusel. Na pokoji jsem byl s Čechem Janem a Slovákem Palkem, takže Amerika jak poleno. 😊

Další den nás čekala snídaně v podobě švédského stolu, informační prezentace o tom, na co je třeba si v Americe dát pozor. Potom jsme po týmech vyrazily do New Yorku. Můj růžový tým, složený především ze Španělů, Jihokorejců a Němců pravidelně vyhrával v kontrolních počtech jedinců, a proto si ho dovolím skromně označit za nejlepší tým ze všech.

Po asi hodinové vyhlídkové jízdě autobusem jsme vystoupili u znovupostaveného World Trade Centra, kde jsme navštívily 9/11 Memorial a pak jsme si i vyjeli nahoru o 102 pater udělat pár fotek New Yorku. Zajímavé je, že na 9/11 Memorialu nejsou jména seřazena abecedně, ale podle jejich vztahu k osobě vedle nich. Navíc pokaždé, když má některá z obětí narozeniny, je u jejího jména položena bílá růže.

Z WTC jsme se vydali k řece Hudson na vyhlídkovou projížďku lodí. Cestu jsme si s Italem Leonem a Němcem Justusem krátili diskusí o poslední sérii Hry o trůny a MEMEch. Na lodi jsme dostali večeri, vyfotili se a začala párty, kterou jste měli šanci vidět, pokud mě sledujete na Instagramu nebo Snapchatu (tím si samozřejmě nechci dělat reklamu, ale pokud jste tak dosud neučinili, je nejvyšší čas) a taky jsem se tam pořádně naučil Makarenu. Po vyjíždce lodí jsme se vydali na hotel, kde jsem mrtvý únavou padl do postele a usnul. Kvůli časovému posunu jsem však vstával už někdy v 6 ráno, takže jsem si ani toho spánku moc neužil. V pátek se všichni začali rozjíždět do rodin. Jan s Palkem letěli ke svým rodinám brzy ráno, jeden do Jižní Karolíny a druhý k Chicagu a pro mě si má rodina z New Jersey přijela kolem poledne.

Po asi hodinově cestě jsme dojeli do malého městečka Whitehouse Station, kde mí „host parents“ žijí na ovčí farmě. Po poobědvání místní speciality, smažených rajčat se slaninou, jsme vyrazili do města pro americkou SIM kartu do mobilu a následně do Somertonu na trhy organizace mladých farmářů 4-H (ačkoliv je akce zaměřená především na farmaření, nechyběly ani expozice technické či robotické a spousta atrakcí, takže nakonec šlo o místní obdobu naší pouti). Tím můj dlouhý den končí a já už se jen těším, až si zase pospím (tentokrát snad i dostatečně dlouho).

V průběhu měsíce mě ještě čeká výběr předmětů ve škole, návštěva univerzity, kde paní z mé americké rodiny pracuje a mnoho dalšího, ale o tom zase někdy jindy.

Doufám, že se vám mé povídání líbilo a že si ho přečtete i příště.

Vít Šrámek